

Justitsministeren (Théstrup): Som nævnt i det ærede medlems spørgsmål blev der i 1959 afgivet en betænkning om statens og kommunernes erstatningsansvar. Det samme udvalg afgav endvidere en betænkning med udkast til lov om ændring af forsikringsaftalelovens § 25. I dette udkast blev det bl. a. fastslået, at adgangen efter forsikringsaftalelovens § 25 til at læmpe erstatningsansvaret i tilfælde, hvor den forvoldte skade er dækket af en forsikring, skulle udvides til også at omfatte erstatningskrav fremsat af det offentlige eller af andre virksomheder, der som følge af spredning af deres økonomiske interesser har undladt at tegne skadesforsikring på områder, hvor det i øvrigt er sædvanligt, at der er tegnet en sådan forsikring.

De nævnte betænkninger blev til i samarbejde med tilsvarende udvalg i de andre nordiske lande, og de nordiske udvalgs udkast til lovforslag svarer stort set til hinanden. På et justitsministtermøde i 1960 blev det vedtaget ikke at fremsætte lovforslag om ændring af forsikringsaftalelovens § 25, idet dette betækningsudkast havde mødt betydelig modstand hos de sagkyndige myndigheder og organisationer især i de andre nordiske lande.

Udkastet til lov om statens og kommunernes erstatningsansvar er derimod senere indarbejdet i et udkast til lov om arbejdsgiverens erstatningsansvar for ansattes skadegørende handlinger, som i 1964 blev fremlagt af et andet udvalg ligeledes i samarbejde med tilsvarende udvalg i de andre nordiske lande. Lovforslag om dette emne er fremsat i Norge og er under udarbejdelse i Sverige og Danmark. Jeg kan således besvare den første del af det ærede medlems spørgsmål bekræftende.

Når det således nu påtænkes at lovgive om det offentliges og andre arbejdsgiveres erstatningsansvar, bliver der en naturlig lejlighed til på ny at tage spørgsmålet om det offentliges og andre selvforsikredes stilling som skadelidte op. For de danske myndigheders og organisationers vedkommende

omfattede kritikken mod udkastet til ændring af forsikringsaftalelovens § 25 ikke dette spørgsmål. Personlig har jeg sympati for den tanke, at i hvert fald staten ikke bør kunne gøre erstatningskrav gældende i videre omfang som selvforsikrer, end hvis staten havde valgt at dække sine risici ved tegning af de sædvanlige skadesforsikringer. Jeg har derfor i sinde at tage spørgsmålet om en sådan delvis gennemførelse af betækningsudkastet fra 1959 op til drøftelse med mine nordiske kolleger. Den kodifikation på erstatningsrettens område, som er i gang, har jo ikke mindst til formål at skabe nordisk retsenhed på dette vigtige område, og fremsættelse af et lovforslag i Danmark bør derfor ikke ske uden en sådan drøftelse. Jeg kan derfor ikke i dag give noget endeligt svar på den anden del af det ærede medlems spørgsmål.

Jeg vil gerne om den konkrete sag, der er den umiddelbare anledning til spørgsmålet — det var en brand nede i Holsted — oplyse, at kravet dækkes af en ansvarsforsikring. Den pågældende havde en ansvarsforsikring, og der er således ikke tale om, at skadevolderen personlig kommer til at udrede beløb, som han ikke skulle have betalt, hvis staten havde tegnet sædvanlig skadesforsikring, eller hvis den af udvalget foreslåede ændring af forsikringsaftaleloven allerede havde været gennemført.

Ib Thyregod: Jeg takker for det meget imødekommende svar fra justitsministeren.

Hvad angår det første spørgsmål, bliver resultatet altså nu, at der kommer et lovforslag om dette erstatningsområde, det offentliges ansvar.

Vedrørende det andet spørgsmål forstår jeg det således, at den højesteretsdom, som gav anledning til diskussionen, bl. a. i Ugeskrift for Retsvæsen, skal ses i sammenhæng med, at den pågældende unge mand var ansvarsforsikret. Jeg henstiller, at man, hvis lignende tilfælde skulle foreligge, inden justitsministeren har kunnet gennemføre helt eller eventuelt delvis de nødvendige